

מסכת גיטין

פרק ח

א. הזרק גט לאשתו והיא בתוך ביתה או בתוך חצרה, הרי זו מגרשת. זרקו לה בתוך ביתו או בתוך חצראן, אפילו הוא עפיה בפתח, אינה מגרשת. לתוך חיקתה או לתוך קליפה, הרי זו מגרשת:

ב. אמר לה, כי nisi שטר חוב זה, או שמאצאתו מאחוריו, קוראה והרי הוא גטה, אינו גט, עד שיאמר לה, היא גטה. נתנו בידה והיא ישנה, נעורה, קוראה והרי הוא גטה, אינו גט, עד שיאמר לה היא זה גטה. היתה עומדת בירושות קרבאים וזרקו לה, קרוב לה, מגרשת. קרוב לו, אינה מגרשת. מחלוקת על מחלוקת, מגרשת ואינה מגרשת:

ג. וכן לענין קדושין. וכן לענין החוב. אמר לו בעל חובו, זרक לי חוב, וזרקו לו, קרוב לפלווה, זכה הלווה. קרוב ללווה, הלווה חיב. מחלוקת על מחלוקת, שניהם יחלקו. היתה עומדת על ראש הגג וזרקו לו, כיון שהגיע לאoir הגג, הרי זו מגרשת. הוא מלמעלה והוא

מלמיטה וזרקו לה, כיון שיצא מרותת הagg, גמח או נשurf, הרי זו

מגנש:

ד. בית שמאי אומרים, פוטר אדם את אשתו בtgt ישן. ובית הלל אוסרין. ואיזה tgt ישן, כל שגתייחד עמה אחר שכחוב לה:

ה. כתוב לשום מלכות שאינה הוגנת, לשום מלכות מדין, לשום מלכות ינו, לבנו הבית, לחרבו הבית, היה במצרים וכותב במצרים, במצרים וכותב במצרים, יצא מזוה ומזה, וצריכה גט מזוה ומזה, ואין לה לא כתבה ולא פרות ולא מזונות ולא בלאות, לא על זה ולא על זה. אם נטלה מזוה ומזה, תחזר. והולך ממזר מזוה ומזה. ולא זה וזה מטעמין לה, ולא זה וזה זקאין לא במציאות ולא במעשה ידיו, ולא בקהרת נדריך. היהה בת ישראל, נסלת מזו הקהנה. בת לוי, מזו המע Shir. בת כהן, מזו התרומה. אין יורשו של זה ויורשו של זה יורשו כתבתה. ואם מתו, אחיו של זה ואחיו של זה חולצין ולא מיבמין. שבת שמו ושם, שם עירו ושם עירה, יצא מזוה ומזה, וכל הרכבים האלה בה:

ו. כל הערים שאמרו צורתיהם מתרות, הללו הארץ האלה ונשאו ונמצאו אלו אילוגיות, יצא מזוה ומזה, וכל הרכבים האלה בה:

ג. הכוּנס אֶת יְבָמָתוֹ וַהֲלֵכָה צְרָתָה וְנִשְׁאָתָ לְאַחֲרֵי וּגְמַצָּאתָ זֹאת
שֶׁהִיא אִילוֹנוּתָ, פָּצָא מִזָּה וּמִזָּה וְכָל הַדְּרָכִים הָאָלוּ בָהּ:

ה. כְּתָב סּוֹפֵר גַּט לְאִישׁ וּשׂוֹבֵר לְאִשָּׁה, וַטְּעָה וְנִתְןָ גַּט לְאִשָּׁה
וּשׂוֹבֵר לְאִישׁ, וְנִתְןָ זֶה לָזֶה, וְלֹאַחֲרֵי זֶםֶן הַרְיִי הַגַּט יַוְצֵא מִינֵּד הָאִישׁ,
וּשׂוֹבֵר מִינֵּד הָאִשָּׁה, פָּצָא מִזָּה וּמִזָּה, וְכָל הַדְּרָכִים הָאָלוּ בָהּ. רַבִּי
אַלְיָזָר אָוֹمֵר, אִם לְאַלְפָר יַצֵּא, אֵין זֶה גַּט. אִם לְאַחֲרֵי זֶםֶן יַצֵּא, הַרְיִי
זֶה גַּט. לֹא כָּל הַיְמָנוּ מִן הַרְאָשׁוֹן לְאַבֵּד זִכְוֹתָו שֶׁל שְׁנִי. כְּתָב לְגַרְשָׁ
אֶת אִשָּׁתוֹ וְגַמְלָד, בֵּית שְׁמָאי אָוּמָרים, פָּסָלָה מִן הַכְּהֻבָּה. וּבֵית הַלְּלָ
אָוּמָרים, אָפְּ עַל פִּי שְׁבַתְנָנוּ לְה עַל הַנְּגָןִי וְלֹא נִעְשָׂה הַתְּגָנִי, לֹא
פָּסָלָה מִן הַכְּהֻבָּה:

ט. הַמְגַרֵּשׁ אֶת אִשָּׁתוֹ וְלֹנֶה עַמּוֹ בְּפָנֶיךָ, בֵּית שְׁמָאי אָוּמָרים, אֵין
צְרִיכָה הַיְמָנוּ גַּט שְׁנִי. וּבֵית הַלְּלָ אָוּמָרים, צְרִיכָה הַיְמָנוּ גַּט שְׁנִי.
אִימָתי, בָּזָם שְׁגַתְגָּרְשָׁה מִן הַבְּשָׂוָאִין. וּמוֹדִים בְּגַתְגָּרְשָׁה מִן
הַאֲרוֹסִין שְׁאֵין צְרִיכָה הַיְמָנוּ גַּט שְׁנִי, מִפְנֵי שְׁאֵין לְבוֹ גַּס בָּה.
כְּנָסָה בְּגַט קָרְתָּה, פָּצָא מִזָּה וּמִזָּה, וְכָל הַדְּרָכִים הָאָלוּ בָהּ:

י. גַּט קָרְתָּה, הַכָּל מְשֻׁלִּימִין עַלְיוֹ, דְּבָרִי בָּנוּ נִנְסָ. רַבִּי עֲקִיבָא אָוֹמֵר,
אֵין מְשֻׁלִּימִין עַלְיוֹ אֶלָּא קְרוֹבִים קְרָאוֹין לְהַעֵד בָּמָקוֹם אַחֲרֵי.
וְאֵיזָהוּ גַּט קָרְתָּה. כָּל שְׁקָשְׁרִיו מְרַבִּין מַעֲדִיוֹ:

